

MIRSO PUBLISHING

TUNEL SPASA, NAS MUŠKARACA

**"SIMPLE" NEDJELJA
JEDNOG - "MENE"**

“SIMPLE” NEDJELJA JEDNOG - “MENE”

Kako da ispričam sve što mi se mota po glavi, a da opet ne “zadužim” usisavač? Teško, ali ću pokušati.

Tipičan dan jednog muškarca, jednog mene. Ako se tako mogu nazvati. Buđenje, rad, gostiona, kuća, jelo, tuširanje koje zavisi od stanja u kojem se vratim kući, spavanje.

A što je s onim vremenom između nabrojanih radnji? O tome ću pisati.

Buđenje pravog muškarca ne smije biti prije 7 ujutro i nikako naglo. Polako otvarajući oko po oko, poslije divnih snova koje ne želim prekinuti. Ti snovi utječu na dan i obično su vezani uz raznorazne dogodovštine, poput pića u hotelskom baru s Julijom Roberts ili Claudijom Schiffer. Ali samo piće...

Dizanje iz kreveta, lagano, bez suvišnih pokreta, ne daj bože naglih. Treba čuvati kralježnicu i ostale dijelove mišićavog i isklesanog tijela. Odlazak laganim korakom i uzimanje kave, klimnuvši supruzi na “dobrom jutru” i skuhanjoj kavi, jer ljubav nisu samo riječi. Riječi još ne izlaze iz mene, jer sam još pod dojmom snova, koji su samo snovi. Nekada sam

i vitez koji se bori protiv pet zmajeva, odjednom, i naravno da u svim snovima pobjeđujem. Da bi se ti snovi u trenutku kada ih sanjaš mogli sliti na papir, bila bi to lijepa knjiga avanturističkih priča. Barem kod mene. Pijem kavu s pogledom u sunčanu prirodu i u sebi mislim, što to meni treba, zašto baš sada moram ići na posao i potrošiti omalo malo živaca što sam akumulirao preko noći.

Smišljam o tom danu kako krenuti. Svaki start iz minute u minutu mijenjam i prilagođavam ga sebi, tj. kako za što kraće vrijeme napraviti što više. Odlazim na posao gdje te čeka tako ugodna atmosfera, da bi najradije otišao na WC i tamo proveo 10 sati. Ne razmišljajući ni o čemu, utrnjenih nogu. Krećem s poslom. Ide po zamišljenom planu nekih 15 minuta, a onda se sve mijenja, ubaci onaj posao, prije ovog bi trebalo i ovo danas, i s ovim drugim kasnimo i sve što sam si zamislio s par koraka unaprijed pada u vodu. Polako se u meni budi onaj, znate već koji osjećaj, kada bi sve to stjerao u p.m. i otišao lagano u gostionu prebaciti, kao što sam prije naveo, koju priču od nacionalne važnosti, uz koju pivicu ili lagani gemišt. Što naravno žene ne razumiju i teškom mukom prihvaćaju. A što da nema gostiona i tih razgovora, pa bismo ili propali ili bili u ratu s cijelim svijetom, jer oni to prakticiraju, tu gostionu i razgovore od nacionalne važnosti.

Jedino, kad te iste žene odu u tu istu gostionu i saliju se kak' je red, to je opravdano, jer su podijelile međusobno informacije o raznoraznim sniženjima i tako spasile kućni budžet, kupujući ne jednu, nego tri stvari, jer su na sniženju i one su tu uštedile, ali cifra premašuje onu planiranu koliko su trebale dati za jednu stvar, onu prvu koju su željele kupiti, ali nije bila na sniženju. Zamršeno. To je ženska ekonomija. Makar u mom slučaju, moram priznati da mojoj Boki te stvari dobro leže i to sve dobro hendla, a ja nemam veze s tim (SORRY, NEĆU PONOVO ZADUŽITI USISAVAČ).

Kao što sam prije u prijašnjoj objavi rekao, 20 eurića i pola kutije pljuga. To je ono neizbježno i kada se skupi nas pet s tim istim stvarima u džepu, to je to. Samo jebem onog tko je izmislio te mobitele. Toliko je ta sprava unazadila muški društveni život, jer ne prestaju zvoniti poslije deset navečer (pogodite tko zove).

Moja misao je da sada visimo na ivici provalije u koju kada upadnemo, jbg. neće biti dobro. Otići ćemo, na kratko, u doba koje muški rod ne poznaje, a posljedica je te iste opisane provalije. To je doba ženske dominacije. To je u rangu kiborga koji nas protjeruju kao Terminatori, samo ne s oružjem, nego metlama, usisivačima, dezinfekcijskim sredstvima

za pranje... itd. Kako se izvući iz te rupe? Jednostavno i jedino rješenje je, ne upasti. Zato trebamo gajiti ono što su nas učili naši stari, znate kako se kaže “Bolje da umre selo, nego običaji” i nastaviti utabanim stazama koje generacijama gradimo.

Dogodi se i najboljima, recimo meni, da poslije takvih razgovora koji su se odužili, jer su dnevne, tj. večernje točke, produžile raspravu, a mora donijeti taj amandman od životne važnosti, kao u saboru Vlade RH. Poslije tako važnog sastanka idem kući guleći ramenom fasade drugih kuća, održavajući ono malo ravnoteže s kojom raspolažem. Tu se može desiti i koje pikiranje na glavu u živicu, jer vjerojatno, podsvjesno mislim da me neprijatelj napada i tako skrivajući se koju minutu, a uvjeren sam da uzrok tome nije pivica, nego strah od neprijateljskog napada, koji je spomenut u trećoj točki noćnog dnevnog reda, jedva se izvlačim iz iste.

Nastavljajući dalje, dolazim u svoj Generalštab, gdje me dočeka moja supruga Boki i s razumom (nekad) u kojim sam se problemima našao, gotovo izgubivši glavu, sprema na počinak i priprema za novi avanturistički san.

I tako, dok sam se pripremao za ovaj tekst, moj ženski dio obitelji se međusobno dogovorio da bi trebalo ići u radio-nu napraviti nešto posla. Makar je nedjelja i sam sâm se bo-

rio kao vuk u krevetu da me ne dobiju na noge od 9 ujutro do pola 12 i u jednom trenutku praveći se da sam zbilja “izdahnuo”, tj. mrtav, i polagao puno nade u to moje stanje, stanje mrtvaca, i da više ništa od mene, jbg., nije prošlo.

Naravno da ne mogu sve bez mene, ali ima u tome nešto dobro, jer ja sjedim u hladovini ispijajući kavu i ulijećem svakih 15 minuta da im napravim ono zbog čega sam tu. I osjećam se kao pravi gazda. A inače sam portir, strojar, radnik u pripremi, radnik u doradi, čistačica, vozač... itd., a najmanje se osjećam kao direktor, jer dok prođem kroz sva ta zanimanja, nema više prostora za direktora jedne firme.

Zaspao sam kasno, u pola 5 ujutro, i zato sam pokušao prolongirati tu njihovu želju za radom, kako moja supruga kaže, da se odmori u radioni, ali nažalost, ja protiv njih dvije sam popuštao u raspravi.

Ali nema veze, odradile su super posao i sada mi je drago da je sva roba spakirana i spremna za slanje.

Bravo cure!

Za one koji me osobno ne poznaju, to što pišem u svojim, ovakvim pričama, veliki dio je fikcija. Ali što ću, pišem ih

jer me to zabavlja. Od alkohola popijem prosječno par piva mjesečno, kada su obično druženja uz roštilj i rođendane. Ako ih ima. Izuzev nekih proslava koje se dogode jedanput godišnje, a možda i ne. Ili ako se dogodi... ;)

Prije sam znao popiti češće, ali bezalkoholno.

Ovo pišem da ne ispadnem preslika mojih priča, odnosno alkoholičar i ženomrzac. Volim jednostavno one, male obične ljude koji odišu svojom iskrenošću i jednostavnošću s konstantnim osmijehom na licu u kakvoj god se situaciji našli, a našli su se u goroj situaciji nego ja. Znam ih nekoliko i skidam im kapu jer imaju toliko snage i dobrog duha koji ja mogu samo sanjati. Vjerujte mi da im se divim i želim biti poput njih. Jbg. Puke su me emocije.